

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

BARTOLOMEJ

ROČNÍK XVII.

ČÍSLO 6

JÚN 2009

Tri slová

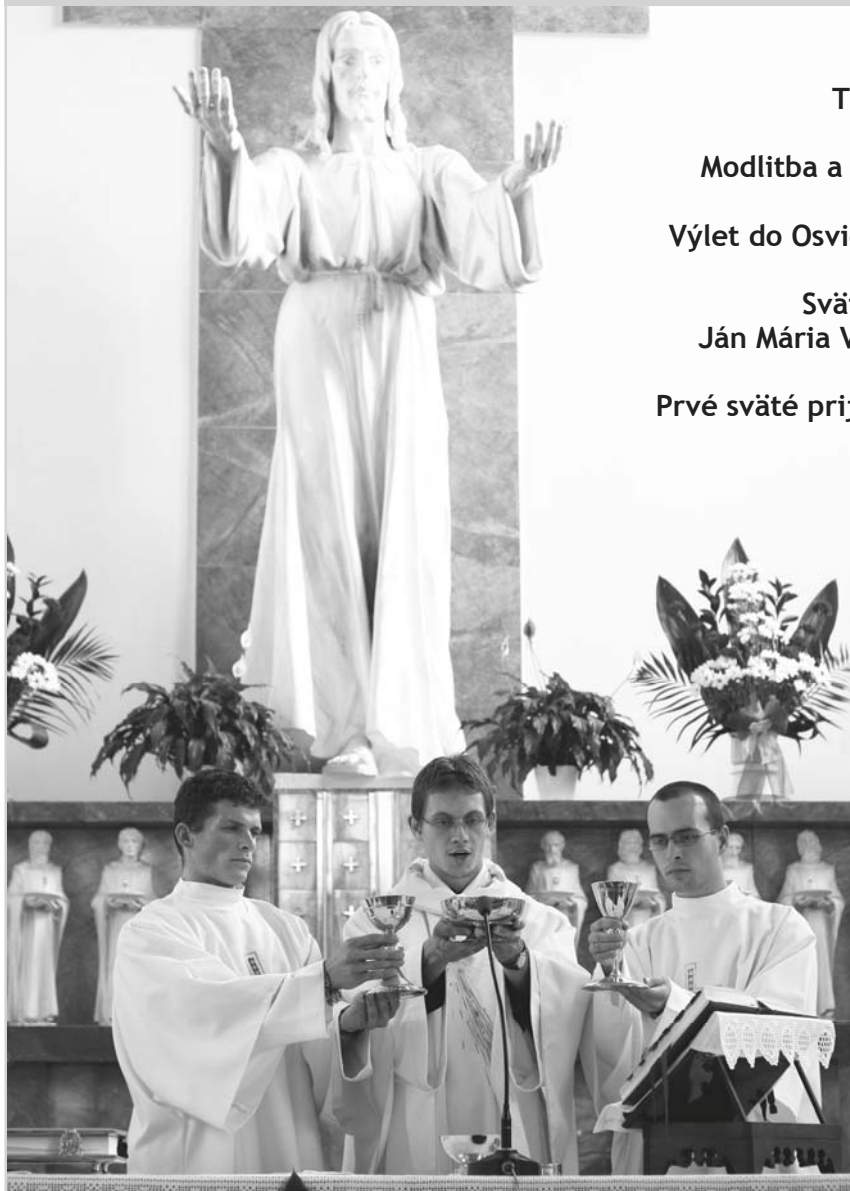
Modlitba a povahy

Výlet do Osvienčimu

Svätý kňaz

Ján Mária Vianney

Prvé sväté prijímanie

6/09

Obrazom

Biskupská vysviacka Mons. Róberta Bezáka Kostol Najsvätejšej Trojice v Trnave, 6. júna 2009

Foto: TK KBS/ Peter Zimen

Výlet mladých do Vrátnej a Osvienčimu, 8.máj 2009

Sviatosť birmovania Kostol Najsvätejšej Trojice v Prievidzi, 17. máj 2009

Jedného dňa sa mi dostal do rúk zaujímavý článok. Pár slov o slovách. O slovách, prostredníctvom ktorých môžeme meniť svet naokolo. A takisto seba, svoje srdce. O slovách, ktoré majú tendenciu nielen vracat' sa späť, ale putovať ďalej medzi ľuďmi. Niekedy sú dokonca schopné zmeniť život človeka.

Slovo má silu. Väčšiu ako si myslíme. Slovo dokáže posilniť, povzbudiť, zahriať, rozjasniť deň človeka, ktorému je adresované. Ale rovnako môže i zraniť, zaplaviť oči slzami, vziať radosť. Ak by sme nastavili zrkadlo našim slovám, ako by nám zrkadlo odpovedalo? Aké slová rozdávam ľuďom okolo seba ja? Teším sa, že sme sa stretli... Ako ti môžem pomôcť?... Prepáč... Mám ťa rada...

Veronika: „*Najradšej cestujem raným autobusom a vždy sa poteším, keď vidím „môjho šoféra“, trochu som si ho privlastnila. Úžasný človek, ktorý má dar rozdávať dobrú náladu. Každý cestujúci, ktorý „cez neho“ prejde - teda si kupuje u neho cestovný lístok, odchádza od neho prinajmenšom s úsmevom na perách. Zakaždým ma tento človek fascinuje, jeho iskričky v očiach, úsmev popod fúzy a k tomu veselé slová plné humoru. Je to hrejivý pocit, keď vidíte, ako málo stačí a ľudia sa začínajú usmievat'. Ak tento šofér zlepšil náladu napríklad učiteľke, jej žiaci strávia v škole určite pekný deň. Alebo namiesto zamračeného manžela príde domov manžel s úsmevom na tvári.“*

Dlho sme sa nevideli. Chvíľu sme sa rozprávali. Keď odchádzal, povedal mi, že je rád, že ma stretol. Zaskočilo ma to a potešilo zároveň. Bol to fajn pocit, že niekoho potešila moja prítomnosť.“

Na záver skautského tábora mali skautky za úlohu vybrať si z tábora jednu členku, hodiť jej kľbko špagátu a pritom jej povedať, čo pre ne znamená, prečo ju majú rady. Boli to slová úprimné, bez pretváranky, nevyhli sme sa ani slzám. Z tohto kľbka tak vznikla symbolická sieť vzťahov, vlúdnych slov a tento okamih bol jedným z najsilnejších a najkrajších z celého tábora.

V spomínanom článku bola na záver adresovaná výzva: Čo tak tri dobré slová denne? Obyčajné, jednoduché, ľudsky teplé slová. Poviete si, nič ťažké. Ruku na srdce, koľko času venujeme slovám typu „všetko je dnes nanič“, „lezieš mi na nervy“, „daj mi pokoj“.

Je dôležité vykročiť dobrým slovám naproti. Nečakať, kým mi niekto povie niečo milé. Skúsme spraviť prvý krok. A možno sa tak stane aj náš život o kúsok lepším a bohatším. Zakladateľ skautingu - výchovného hnutia - svojim mladým zanechal odkaz: „*siluj sa o to, aby si tento svet opustil o niečo lepší, než aký si ho našiel.*“

Čo tak pokúsiť sa o to aj prostredníctvom obyčajných, jednoduchých slov? Vďaka, Maňka, za túto štafetu.

Martina Svitková

Jana: „*Dnes som stretla Borisa.*

Bud' dobrý a spravodlivý človek

V našej redakcii došlo k nedorozumeniu s uverejnením fotografií pri rozhovore s pátrom Leopoldom Slaninkom SJ z Vatikánskeho rozhlasu. Na fotografiách k rozhovoru s ním boli v aprílovom čísle fotografie dp. Petra Masarika, správcu farnosti Nováky. Všetko zlé je však na niečo dobré, a tak sme sa vďaka vysvetľovaniu dohodli aj na krátkom rozhovore pre Bartolomej.

Dôstojný pán Peter Masarik sa narodil v Krásne nad Kysucou. Po absolvovaní gymnázia v Čadci vyštudoval teológiu v kňazskom seminári v Nitre. Má troch súrodencov, sestru a dvoch bratov.

Po vysvätení za kňaza pôsobil ako kaplán v Považskej Bystrici, potom bol duchovným správcom kostola sestier Notre Dame a zároveň väzenský duchovný v Trenčíne a Dubnici nad Váhom.

V súčasnosti pôsobí spolu s kaplánom Jánom Skurčákom vo farnosti Nováky už štvrtý rok. Po prerozdelení diecéz farnosť Nováky spolu s farnosťou Lehota pod Vtáčnikom pripadla Banskobystrickej diecéze.

Ako vyzerá duchovný život vo väzniciach?

Slúžili sme spoločné sväté omše, zriadili kaplnku Najsvätejšej Eucharistie, mali sme duchovné rozhovory i športové aktivity. Kňaz v tomto prostredí vplyva nielen na samotných odsúdených, ale aj na dozorcov. Po niekoľkoročnej praxi potvrdzujem, že to má veľmi pozitívny význam.

Čo vám služba väzenského duchovného dala?

Práca v nápravno-výchovnom ústave bola aj pre mňa samého veľmi obohacujúca. Človek sa tam stretáva s ľuďmi, ktorí sa dostali svojím pričinením na samé dno – osobné i spoločenské. Keď kňaz vidí spätnú väzbu, ak vie, že pomohol hoci len jednému odsúdenému nájsť cestu, jeho námaha nie je zbytočná. Žiaľ, môžem povedať, že pre mnohých odsúdených je jediná záchrana alebo možnosť spamätať sa strata slobody a výchovný proces v ústave na výkon trestu.

Máte nejaký duchovný návod pre rodičov i deti, aby sa náhodou nedostali do sporu so zákonom?

Modlime sa spoločne a prosme Pána o to, aby čo najviac ľudí cítilo osobnú vznešenosť tkvejúcu v nesmrteľnej duši danej Pánom.

Aký máte odkaz pre naše mamy a deti?

Sú to slová mojej vzácnnej mamy: „Bud' dobrý a spravodlivý človek.“ Stále rezonujú v mojom vnútri a pomohli mi aj počas väzenskej pastorácie.

Pripravila A. G. Vavrová

Láska po päťdesiatich rokoch

V sobotu 23.5.2009 sa v piaristickom kostole Najsvätejšej Trojice v Prievidzi uskutočnila d'akovná svätá omša pri príležitosti 50. výročia sobáša manželov Gabriely a Jozefa Bezákovcov. Svätú omšu celebroval ich syn, náš rodák, trnavský arcibiskup páter Róbert Bezák spolu s prievidzkým pánom dekanom Martinom Dadom a pánom kaplánom Danielom Markovičom.

Svätá omša bola obetovaná za jubilujúcich manželov a prebiehala v duchu rodinnej a priateľskej lásky. V príhovore páter Róbert poďakoval rodičom za všetko, čo dali jemu, jeho súrodencom Gabike a Jožkovi a za to, čím obohatili Prievidzu. Poukázal na svojich rodičov a ich spoločný život - presne taký, aký ho poznáme. Život skromný, pokorný, žitý v Pravde a šíriaci Dobro. Ich láska prežiaraná skutočným Svetlom je nielen dielom ich odvahy a nádeje zakotvenej v Bohu, ale aj jeho najväčším darom, ktorý dostali.

Svätá omša v celej svojej jednoducho-
stí a sile bola chválospevom i oslavou Lásky - Boha, ktorý neza-
búda na svojich verných a vedie ich
po cestách spravodlivosti, pokoja

a pravdy. A tak neboli centrom dia-
nia ani oni, ani ich tri deti a štyri
vnúčatá, ale Boh, ku ktorému sme-
rovali počas celých 50 rokov spoloč-
ného života. O mnohom hovorí spo-
mienka pátra Róberta. Keď sa mu
raz mama napoly vážne i s úsmevom
postážovala, že jej otec už dávno
nepovedal, ako ju má rád, otec mu
odpovedal: „Ale veď ja som stále
s ňou.“ Áno, je dôležité hovoriť, ale
ešte dôležitejšie je lásku žiť. Vo
všetkej jednoduchosti, kráse a ver-
nosti.

Manželia Bezákovci sú dôkazom, že
Láska je väčšia ako čokoľvek, čo
môže človeka stretnúť na ceste ži-
votom. Sú svedectvom, že aj
v dnešnej dobe sa dá žiť evanjeliový
život. A sú i inšpiráciou kráčať svo-
jou cestou a nechať sa viesť Du-
chom k cieľu, ktorým je Boh - Lás-
ka.

Text a foto: Mária Kvetová

Modlitba a jej vzťah k povahe

Prečo je pre mňa ťažké modliť sa? Prečo mám pocit, že pre niektorých ľudí je modlitba veľmi prirodzená? Prečo sa cítim ako pokrytec, keď sa modlím? Prečo je pre mňa ťažké cítiť pri modlitbe Božiu prítomnosť? Mám slabú vieru? Tieto časté a zložité otázky odrážajú dôležitú skutočnosť: naše modlitby ovplyvňuje nielen náš duchovný stav, ale aj iné veci.

Na modlitbu vplývajú tri faktory

Na náš modlitebný život majú vplyv tri dôležité faktory. Dva z nich nás ovplyvňujú stále: naša povaha a naša osobnosť. Sú veľmi úzko spojené s rysmi nášho charakteru, s tým, kým sme ako ľudia. Tretí faktor, okolnosti daného momentu, závisí od aktuálnej situácie.

Naša povaha, naša osobnosť a okolnosti, v ktorých sa nachádzame v danej chvíli, ovplyvňujú to, ako sa modlíme i obsah našej modlitby. To ale neznamena, že náš modlitebný život je vydaný na milosť a nemilosť emocionálnym faktorom a vplyvu okolností. Tento pohľad, pohľad psychologického determinizmu, je vážnym omylom viacerých psychologických škôl. Ako kresťania veríme tomu, že modlitba je vedená Duchom Svätým, ktorý počas celej našej modlitby zohráva centrálnu rolu. Pri analyzovaní psychologických faktorov modlitby nechcem minimalizovať úlohu toho, ktorý "sa prihovára za nás nevysloviteľnými vzdychmi" (Rim 8,26b), a tak ju obmedzovať. Toto nie je mojím úmyslom. Bola by ale chyba nevnímať si výnimočný vplyv ľudskej psychiky na náš duchovný život.

Ježišova ukážka dokonalej modlitby

Nemôžeme povedať, že myseľ je lepšia ako duch alebo že telo je lepšie ako myseľ. To bol jeden z najvážnejších omylov platonizmu - Platón povedal, že telo je väzením ducha. Nikto nie je natoľko duchovný, aby mohol vyhlásiť, že to "psychologické" ho neovplyvňuje.

Bolo by to rovnako trúfalé a naivné, ako keby niekto vyhlásil: "ja som duch". Niektorí veriaci sú takí "duchovní", že aj citovú stránku osobnosti spájajú s prvotným hriechom. Keď Boh stvoril človeka, nestvoril v ňom len ducha bez tela a emócií.

Pán Ježiš Kristus bol vynikajúcim mužom, ale nikdy netvrdil, že je až taký duchovný, že vonkajšie okolnosti na neho nemajú žiadny vplyv. Netvrdil ani, že by mal takú spiritualitu, ktorá by nebola jeho súčasťou. Len sa zamyslite nad jednou z Jeho najúchvatnejších modlitieb, nad modlitbou v Getsemanskej záhrade (Mt 26,36-46). Ježiš sa modlil so slzami v očiach a úzkosťou v srdci (Heb 5,7), ale tieto pocity ho nezastavili v hľadaní Božej tváre celým srdcom. V ten večer bol vo vážnom strese - opustený (učeníci zaspali); unavený (mal čeliť mučeniu a smrti), ale to neprerušilo vzácne spoločenstvo, neustály duchovný kontakt s Otcom.

V Ježišových slovách z Getsemanskej záhrady máme dokonalú ukážku modlitby. Ježiš potreboval plakať, cítil úzkosť. To z Neho neurobilo hriešnika - depresia sama osebe nie je hriech. Jeho slzy počas modlitby neznamenajú, že je menej duchovný, znamenajú, že je viac ľudský. Jeho potreba vyliat' všetku svoju úzkosť dokazuje, že "bol vo všetkom skúšaný, ale bez hriechu" (Heb 4,15). Pilátove slová "Ecce homo" - "Hľa, človek" nezabudnuteľným spôsobom vystihli

podstatu nášho Pána - úplný Boh a úplný človek. A predsa, ani táto dokonalosť neodstránila z Jeho života vplyv emócií a pocitov. Už od začiatku by sme však mali mať na mysli, že naša povaha, osobnosť a okolnosti nie sú prekážkami, ale že dávajú nášmu duchovnému životu osobitnú kvalitu.

Povaha – súčasť osobnosti

Povaha je najprirodzenejšia, alebo aj najgenetickejšia súčasť osobnosti. Je to aspekt našej osobnosti podmienený najmä biologickými faktormi – každý človek má od narodenia určité sklony. Freedmanov a Kaplanov slovník ju definuje ako „*vnútornú, prirodzenú tendenciu reagovať určitým spôsobom na rôzne podnety*“.

Existuje veľa rôznych klasifikácií povahy. Mnohé z nich sú dobré v tom, že osvetľujú predurčené aspekty človeka. Hippokratova typológia sa napriek svojej značnej zastaranosti stále všeobecne prijíma. Aj v populárnej psychológii je hlboko zakorenené delenie na melancholika, sangvinika, cholerika a flegmatika. Teraz však dáme prednosť me-

nej známej, no modernejšej klasifikácii švajčiarskeho psychiatra Karla Gustava Junga.

Jung je v profesionálnych, ale aj v kresťanských kruhoch považovaný do určitej miery za kontroverzného mysliteľa (bol prvým „heretikom“ freudovskej ortodoxie). Zanechal nám však mnoho užitočných a obohacujúcich pohľadov na myslenie človeka. Nemôžeme odmietat' celú jeho prácu len preto, že sa nestotožňujeme s niektorými jeho názorami.

Jedným z Jungových prínosov je aj klasifikácia ľudí podľa ich psychologického typu. Mali by sme si ju vážiť a rešpektovať, pretože nám pomáha uvedomiť si, že každý človek je jedinečný. Zároveň však musíme do úvahy brať aj to, že akákoľvek klasifikácia je do istej miery relatívna.

Introvertnosť a extrovertnosť

Jung rozdeľuje ľudí na dva hlavné typy. Ľudia, ktorých všeobecné postoje, záujmy a energia sú zamerané smerom von, sú extroverti. Tí, ktorých všeobecné postoje sú zamerané smerom dovnútra, sú introverti.

Tieto dva postoje nie sú dôsledkom spoločenského prostredia alebo vzdelania; sú to skôr spontánne, automatické reakcie, povahové črty, ktoré sú biologicky podmienené. Aj tak treba zdôrazniť, že človek si svoj povahový typ nevyberá; nikdy nie je len vyhraneným introvertom či extrovertom. Povaha predstavuje určitú kompaktnosť, súvislú množinu bodov, v ktorej sa môže človek nájsť v akomkoľvek bode. Niekoľko môže byť na 60% extrovert a na 40% introvert, ďalší človek zas na tom bude úplne inak. Určitý stupeň zmeny je ale možný, niekedy dokonca potrebný. Človek, ktorý je na 80% jedno a na 20% druhé, trpí. Čím viac je pomer oboch typov vyrovnaný, tým je to lepšie.

Každý človek má teoreticky obidve možnosti. V našom živote sú obdobia, kedy máme sklon k introvertnosti, napríklad v období dospievania. Následne môže dôjsť k rôznym zmenám základných postojov, napriek tomu však jeden z nich bude vždy dominantný; jeden bude vždy spontánnejší ako druhý. Introvert je napríklad človek, ktorý by chcel byť v spoločnosti komunikatívnejší; extrovert ľutuje, že rozpráva tak veľa. Mozog introverta pracuje rýchlejšie ako jeho jazyk; u extrovertov je to naopak.

Introvert a jeho modlitba

Ked' je človek introvertný, jeho energia je nasmerovaná dovnútra. Je hanblivý, nekomunikuje súvisle a vo vzťahoch sa ťažšie prispôsobuje. Introverti potrebujú veľa súkromného priestoru. Cítia sa dobre vtedy, keď sú sami. Ľudia, najmä davy, ich unavujú. Uprednostňujú činnosti, na ktorých sa podieľa málo ľudí, alebo nikto iný okrem nich. Spoločnosť však majú radi. Radi sa stretávajú s určitými ľuďmi, avšak odčerpáva im to emocionálnu energiu. Preto potrebujú pokoj, aby si "znovu nabili batérie". Je veľmi pravdepodobné, že introvert sa z veselej párty vráti domov veľmi unavený a otrávený! Títo ľudia majú prirodzenú tendenciu k meditácii a sebaopozorovaniu. Ich vnútorný život je ich hlavný zdroj potešenia. Zaujímajú sa viac o veci nehmotné ako o veci hmotné. Radi čítajú a premýšľajú o Božom slove. Majú bohatý vnútorný život, žijú vo svojich snoch, vo svojich predstavách, vo svojom vlastnom súkromnom svete. Pre introverta je omnoho prirodzenejšie skúmať hĺbku svojej duše. Z toho vyplýva, že s rovnakou hĺbkou a oddanosťou sa venujú aj svojmu pravidelnému modlitebnému životu.

Introverti dávajú prednosť modlit-

be v súkromí; necítia sa pohodlne na modlitebných stretnutiach, počas ktorých ľudia extrovertne prejavujú svoje emócie. Ich modlitby pramenia z hlbokých pocitov a myšlienok, nedávajú sa strhnúť okamžitou atmosférou. Ak sa majú modliť nahlas, je to pre nich utrpenie. Sú nervóznejší ako extroverti a ich modlitby sú kratšie. Hĺbka ich modlitby však prezrádza, aké bohaté je vnútro týchto ľudí. Aj keď neradi prejavujú emócie, v ich srdciach horí plameň. Uprostred spoločnosti, ktorá je v zajatí povrchnosti a honby za senzáciami, je ich spiritualita pre cirkev bohatým pokladom. V cirkevných zboroch potrebujeme introvertov, pretože obohacujú náš duchovný život, najmä modlitebný život.

Extroverti: Z úplne iného cesta

Psychologická energia extroverta je naopak zameraná smerom von. Extrovert je spoločenský, ľahko a bez námahy sa prispôsobuje prostrediu a vonkajšiemu svetu. Jeho záujmy sa nesústredujú na súkromný svet, ale na ľudí a veci okolo. Sú to ľudia, ktorým je otvorenosť voči druhým prirodzená. Medzi ich najväč-

ších a najhorších nepriateľov patrí samota. To, ako potrebujú spoločnosť, človeka doslova zaráža; extrovert sa na spoločenskej oslave prebúdza! Svoje batérie si dobíja z kontaktov s ľuďmi.

Na rozdiel od introverta je pre neho ticho a samota trest. Ak má zostať doma dlhší čas sám, necíti sa dobre, potrebuje ísť von. Kam, na tom nezáleží. Má rád, keď sa niečo vonku deje, keď je tam mnoho iných ľudí. Chce mať toľko kontaktov, koľko sa len dá. Povaha extroverta iných ľudí na prvý pohľad priťahuje; introvert človeka zaujme až po dlhšej známosti. Extroverti a introverti sa navzájom prirodzene priťahujú. Určite je viac párov povahovo rozdielných, v ktorých sa ľudia navzájom dopĺňajú, ako tých, kde majú partneri povahy rovnaké. Ľudia s rovnakými povahami sa jednoducho nepriťahujú.

Extrovert má tendenciu dávať pred meditáciou prednosť aktívnemu konaniu. Je to človek, ktorý sa venuje tým najrôznejším činnostiam v cirkvi, pretože potrebuje byť stále aktívny. Má však problém viesť pravidelný modlitebný život. Čím viac sa povaha človeka vyznačuje extrovertnosťou, tým ťažšia je pre neho modlitba a sústredenie sa na ňu - ved' predsa toľko toho treba spraviť! Na druhej strane sú introverti oveľa systematickejší, čo sa týka organizácie času. Pre extrovertov je ťažšie rozvíjať vlastný vnútorný život, ktorý je preto ochudobnený. Ich myšlienky a pocity smerujú úplne spontánne von. Modlitba pre nich znamená prevratnú zmenu činnosti. Preto radšej dávajú prednosť modlitbe v spoločnosti iných ľudí, na ktorú im dávajú príležitosť modlitebné stretnutia. Je to pre nich zdroj energie, aby sa vôbec mohli začať modliť. Keď už cítia atmosféru skupiny, radi sa pripoja. Atmosféra komunity je podnetom,

ktorý ich duchovne povzbudzuje. Keď sa modlia osamote, ich modlitba je krátka a prináša im len veľmi malé duchovné obohatenie. Energii nečerpajú z tichej reflexie, ale z toho, čo sa deje okolo nich. Modlitba je pre nich spojená so službou a činmi. Na rozdiel od introvertov sa v nej sústredia na potreby sveta, nie na svoj vnútorný život.

Musíme prijať samého seba

Ak ste sa našli v oboch typoch - blahoželám. Čím viac je človek psychicky vyrovnaný, tým lepšie. Každá ľudská povaha má svoje dobré a zlé stránky. Mnohí veriaci chcú byť iní, ako sú. Porovnávajú sa s bratmi a sestrami, s členmi svojej rodiny a závidia iným ich povahu. Musíme si uvedomiť, že keď Ježiš povolal učeníkov, nezmenil ich povahy, dokonca ani po zoslaní Ducha Svätého. Peter zostal spontánny a impulzívny - Duch Svätý však jeho povahu, cibril a modeloval. Po jeho zoslaní už Peter nikomu neodtínal uši, ale neprestal byť spontánny a priamy. Slabosti našej povahy môžu byť riadené Duchom Svätým, aby nás neviedli do hriechu. Márne by sme však čakali zásadnú zmenu v genetickej stavbe našej osoby.

Keď nás Boh prijíma takých, akí sme, prečo nedokážeme prijať samých seba? Vo všeobecnosti sa musíme zmieriť s obmedzeniami svojej povahy vo svojom živote viery, ale nie som situáciami, ktoré sa týkajú hriechu. Naša povaha nie je našim nepriateľom, ale spojencom. Nemusí sa nám páčiť, musíme ju však v živote zvládať na Božiu slávu.

Text: Mgr. Daniel Markovič

Obrázok: tagnet.org

Foto: Monika Chrenková

Deň rodiny u piaristov

Milí priatelia Piaristickej spojenej školy, teší nás, že sme sa dňa 28. mája 2009 mohli stretnúť na spoločnom podujatí s názvom Deň rodiny, ktoré sa konalo pri príležitosti Medzinárodného dňa rodiny (15. máj).

Program vytvorili žiaci základnej školy a gymnázia pod vedením pani učiteľky B. Bronišovej. Jeho obsah sa niesol v znamení Roku Sv. Pavla. Žiaci nám v ňom priblížili život tohto apoštola vo vzťahu k jeho vlastnej rodine i rodine veriaceho spoločenstva.

Mnohí z nás sú presvedčení, že tak, ako je otec hlavou rodiny, matka je jej srdcom a z tohto nekonečného prameňa lásky môžu čerpať silu, pokoj, milosrdenstvo i nádej všetci členovia rodiny. Aj preto bol v našom programe venovaný veľký priestor osobe matky, ktorá si pre všetky spomenuté vlastnosti i mnohé ďalšie zaslúži našu úctu a vďaku.

Touto cestou sa chcem poďakovať všetkým deťom, ktoré boli ochotné vystupovať v programe, ako aj pani učiteľkám, ktoré sa na jeho prípravu podieľali.

E. Blašková

Manželstvo a rodina v Božom pláne

(Štvrté pokračovanie skúmania exhortácie Familiaris Consortio.)

V nasledujúcom príspevku nadväzujeme na tému Rodina v Cirkvi d'alším rozborom diela Jána Pavla II. V našom poslednom príspevku sme sa venovali prvej zo štyroch základných úloh rodiny v spoločnosti, ktorou je vytváranie osobného spoločenstva. Pokračujeme nemenej dôležitou „výzvou lásky“ pre všetkých kresťanských manželov, akou je v súčasnosti odovzdávanie života a výchova detí.

Služba životu

Stvorením muža a ženy na svoj obraz a podobu Boh korunuje dielo svojich rúk a *privádza ho k dokonalosti* tým, že ich povoláva k osobitej účasti na svojej láske i stvoriťskej moci.

Táto sa prejavuje v slobodnej a zodpovednej spolupráci na odovzdávaní daru ľudského života: „Boh *ich po-*

žehnal a povedal im: Plod'te a množte sa. Naplňte zem a podmaňte si ju. (Gn 1,28)

Plodnosť je ovocím a znakom manželskej lásky. Správne udržiavaná manželská láska a celý spôsob rodinného života, ktorý z nej vyplýva, smeruje k tomu, aby manželia boli ochotní odvážne spolupracovať s láskou Stvoriteľa a Spasiteľa pri odovzdávaní ľudského života. Toto učenie Cirkvi je dnes zasadené do takej spoločenskej a kultúrnej situácie, ktorá sťažuje jeho pochopenie, no na druhej strane ho robí ešte naliehavším.

Vedecko-technický pokrok, ktorým dnešný človek stále viac a viac rozširuje svoju nadvládu nad prírodou, nielen živí nádej na vybudovanie nového a lepšieho ľudstva, ale plodí

aj stále väčší strach z budúcnosti. Mnohí sa pýtajú, či sa vôbec oplatí žiť alebo či je lepšie nenarodiť sa. Pochybujú o tom, či je dovolené privádzať na svet ďalších ľudí, ktorí možno budú preklínať svoj život v krutom svete, ktorého zlo ani nemôžu predvídať.

Sú aj takí, čo si myslia, že výhody technického pokroku patria iba im a ostatných z nich vylučujú. Týmto potom vnucujú antikoncepcné prostriedky alebo ešte horšie metódy. Iní zasa, čo sa stali obeťou konzumného myslenia a starajú sa len o hromadenie hmotných majetkov, už nechápu duchovné i telesné bohatstvo nového ľudského života, a preto ho odmietajú. Hlavnou príčinou takejto mentality je *nepriateľnosť Boha v srdciach ľudí*. Iba Jeho láska je silnejšia ako všetky obavy sveta a len ona ich môže premôcť.

Nepriateľská mentalita

Takto vznikla duchu života nepriateľská mentalita (anti-life mentality), ktorá odsúva ľudský život až na posledné miesto v rebríčku hodnôt. Spomeňme napríklad partnerské vzťahy mnohých mladých ľudí, v ktorých na prvom mieste figuruje dobrá práca spojená s vysokým finančným ohodnotením, zabezpečenie kvalitného moderného bývania, spoločné dovolenky, auto, značkové oblečenie a nakoniec ako „bonus“ dieťa. Dieťa sa stáva spotrebným tovarom a rodičia očakávajú, že to sladké krásne bábätko obohatí *ich* život.

Proti pesimizmu a slepej deštruktívnej sebaláske Cirkev sa stavia na stranu *každého života* v presvedčení, že ľudský život, aj keď slabý a bolestný, vždy zostáva veľkolepým

darom Božej dobroty. Preto sú neprijateľné a ľudskú dôstojnosť a spravodlivosť zraňujúce všetky podujatia vlád a iných verejných autorít, rovnako tiež lekárov, ktoré majú za cieľ akýmkoľvek spôsobom obmedzovať slobodu manželov pri rozhodovaní o potomstve.

Súčasná kultúra deformuje pravý význam ľudskej sexuality. Cirkev učí, že v manželskom akte je obsiahnutý dvojaký význam sebadarovania - zjednocujúci (spojivý) a oplodňujúci (plodivý). Človek ich z vlastného podnetu nesmie rozbiť spôsobom, že zámerne znemožňuje splodenie života. V opačnom prípade si počína ako „sudca“ nad Božím plánom a manipuluje ľudskú sexualitu a s ňou vlastnú osobu ako aj osobu partnera.

Sexualita: Znak sebadarovania

Keď však manželia používaním obdobia neplodnosti v záujme *zodpovedného* odovzdávania života zachovávajú neoddeliteľnú súvislosť dvojitého významu obsiahnutého v ľudskej sexualite, počínajú si ako „služobníci“ Božieho plánu. Tu sa stáva sexualita znakom totálneho sebadarovania, bez klamaní a pretvarovania. Niet pochybností, že v takto prežívaní sexualite manželov je potrebná vytrvalosť a trpezlivosť, pokora a duchovná sila, synovská dôvera v Boha a jeho milosť, častá modlitba a pristupovanie k Oltárnej sviatosti a sviatosti zmierenia. Dar Ducha, ktorý manželia prijímajú a odpovedajú naň, im pomáha, aby prežívali svoj pohlavný život podľa Božieho plánu ako znak zjednocujúcej a plodnej lásky, ktorou Kristus miluje Cirkev.

pripravila E. Blašková
(pokračovanie v budúcom čísle)

Osemsmerovka

Milé deti, ak vylúštíte osemsmerovku v tomto čísle a správne riešenie odovzdáte v sakristii farského kostola po detských svätých omšiach, možno 28. júna 2009 vyžrebujeme práve vás. Hráme o kvarteto s biblickými motívmi.

				J	A	S								O				
		S	N	M	C	E		S	T	V	M			O	A	K		
	,	L	O	B	L	A	K	Y	V	O	P	I	K	Í	Z	R		
	A	O	V	T	S	N	E	B	O	D	O	P	N	V	E			
		V	A	D	A	CH	A	R	L'	A	C	V	L	Ú	M			
	T	O	V	I	E	Ž	È	A	N	I	O	A	S	Ž	Ť	V	Y	
V	S	O	A	I	S	R	T	T	O	G	A	.	I	S	E	S	T	P
R	I	A	M	K	E	E	V	D	I	N	A	V	O	S	E	I	A	V
	L	S	Á	P	S	R	B	F	J	S	O	D	M	L	E	V	Y	
		S	L			O	Á	A	E	B	T	A	Í		Ň	O	M	
						D	L	Í	N	R	R	.						

ANJEL - BRAT - ČREP - FIGOVNÍK - LÁSKA - LESY - LIST - MESIAC
MINÚŤ SA - NEBESIA - OBLAKY - PODOBENSTVO - RADOSŤ - RÍM - SLNKO
SLOVO - SMIECH - AVON - TIEŇ - VESMÍR - VIERA - VODA - VOĽNO
ZEM - ŽIVOT

Autor: Mgr. Ing. Ľudovít Sobôtka, pripravil: Daniel Markovič

Smer Vrátna dolina a Osvienčim

Blížil sa 8. máj a počasie bolo stále krásne. V myslí pána kaplána Daniela skrsla myšlienka zorganizovať dvojdnový výlet. Svojím nápadom nás nadchol. Dlhو sme nerozmýšľali a zapísali sa.

V piatok ráno sa dvadsaťšesťčlenná posádka plná očakávaní zišla pred farským kostolom a vyrazila na cestu. Autobus nás doviezol až do Vrátnej doliny, kde sme prešli celé Jánošíkove diery. Príroda bola nádherná a trasa stála naozaj za to. Myslím, že to bola pre každého malá skúška odvahy - prechádzať cez lavičky nad potokom či liezť po rebríkoch popri skale, keď sme pod nami

videli len vodopád. Rebríky a kamene, po ktorých sme kráčali, boli často šmyklavé, našťastie sa však nikomu nič nestalo. Odmenou nám bol krásny výhľad na okolie a na Veľký i Malý Rozsutec. Niektorí

odvážlivci vystúpili aj na vrchol Malého Rozsutca, my ostatní sme ich čakali na veľkej lúke pod ním. Popri Veľkom Rozsutci sme sa potom dostali dediny Štefanová, kde nás už čakal autobus. Celodenná túra bola za nami. Nasledovala dlhá cesta do dedinky Oravská Lesná, kde sme boli ubytovaní v dome pri kostole. Tam sme sa navečerali a zúčastnili sme sa aj na svätej omši v kostole. Kým prvý deň nám priniesol najmä fyzickú záťaž, druhý deň bol náročnejší po psychickej stránke. Navštívili sme totiž bývalý koncentračný tábor Osvienčim, kde sme absolvovali dlhú prehliadku. Pre všetkých bolo veľmi ťažké vidieť, čo všetko s ľuďmi v tomto koncentračnom tábore kedysi spravili. Mali sme

dobrú pani sprievodkyňu, ktorá nám hovorila výklad po slovensky. Potom sme nasadli do autobusu a už nás čakala len cesta domov. V mene všetkých by som chcela poďakovať hlavne pánu kaplánovi, že celý výlet zorganizoval, pánovi šóferovi, že nás šťastne doviezol, kde bolo treba, tetám, ktoré nám uvarili večeru a raňajky, ale aj každému účastníkovi, ktorý sa s nami rozhodol ísť a obveseľovať nás svojou prítomnosťou. V neposlednom rade ďakujeme Pánu Bohu, pretože hlavne vďaka nemu sa nám nič nestalo a mali sme krásne počasie. Tento dvojdnový výlet nám umožnil opäť sa lepšie spoznať a utužiť naše farské spoločenstvo mladých.

Martina Humajová

Rok svätého Pavla 5. časť

Milé deti!

Minulý mesiac sme spolu s pátrom Jánom a deťmi z piaristického kostola ukončili druhú misijnú cestu apoštola Pavla. Myslite, že dve misijné cesty boli pre tohto človeka s dobrodružným duchom dost? Veru nie. Rozhodol sa Bohu dávať všetko - až do konca svojho života. Jeho kroky preto viedli ďalej - do Efezu.

Prekazený obchod

V Efeze žil jeden zlatník, ktorý sa volal Demeter. Živil sa tým, že vyrábal malé chrámiky pohanskej bohyně Diany, ktorá mala v tomto meste postavený veľký chrám. Keď tu však Pavol začal hovoriť o Ježišovi, mnohí ľudia uverili tomu, že Boh je len jeden, a prestali Demeterove výrobky kupovať. Demeter sa preto veľmi nahneval a pobúrili ľudia proti Pavlovi. V meste nastal veľký zmätok a krik, ktorý sa podarilo utíšiť až po dvoch hodinách. Keďže Pavol nevystupoval proti bohyni Diane, mohol z mesta slobodne odísť. Demeterovi to však už zárobok nevrátilo, bol preto na Pavla veľmi nahnevaný.

Nehoda v hornej sieni

Pavol sa dostal do Troady, kde sa zdržal asi týždeň. Deň pred odchodom s ním slávil veriaci lámanie chleba, ako sa vtedy nazývala svätá omša.

Potom sa Pavol pustil s ľuďmi tam zidenými do rieči. Bol medzi nimi aj mladík Eustychus, ktorý si sadol do okna. Keďže Pavol dlho hovoril, Eustychus zaspal a spadol z tretieho poschodia dole na zem. Všetci sa k nemu rýchlo zbehli, bol však už mŕtvy. Vtedy k nemu zostúpil Pavol, ľahol si naňho a objal ho. A stal sa

zázrak! Chlapec vstal zo zeme živý!

Rozlúčka v Miléte

Ked' Pavol prišiel do Miléty, dal k sebe zavolať aj predstavených z Efezu. Tušil, že sa s nimi stretáva už po posledný raz. Povedal im:

„Duch Svätý ma vo všetkých mestách uistuje, že ma očakávajú okovy a súženie. Svoj život si však veľmi necením, len aby som dokončil beh

a službu, ktorú som dostal od Pána Ježiša: svedčiť o evanjeliu Božej milosti.“ Klakol si, pomodlil sa s nimi a potom ho vyprevadili na loď do Jeruzalema.

Židia v Jeruzaleme

Pavol bol v Jeruzaleme už dlhší čas, keď si to všimli Židia. Nahnevaní ho vyviedli z chrámu a chceli zabiť, pretože nemali radi nikoho, kto ľudí odvádzal od ich viery. Nechápali, že sa naplnila v živote Ježiša, ktorého Pavol hlásal. Začali Pavla biť a keby

nezasiahol veliteľ vojakov, boli by ho aj zabili. Veliteľ ich však spolu s vojakmi rozohnal a Pavla odviedol do pevnosti. Židia sa dohodli, že si Pavla vyžiadajú na vypočúvanie a hneď ho zabijú. Do počul sa však o tom Pavlov synovec a oznámil to veliteľovi.

Čo myslíte, ako sa veliteľ zachoval? Povedal si, že si už s Pavlom nebude robiť problémy a vydal ho Židom? Alebo sa ho rozhodol zachrániť? Odpoveď na túto otázku sa dozvieme nabadúce. Ak však máte chuť prečítať si o tretej misijnej ceste apoštola Pavla viac, určite si otvorte Sväté Písmo a nájdite si kapitoly 19. - 23.. Keďže Rok sv. Pavla tento mesiac končí a aj pút' pátra Jána s deťmi sa pomaly chýli ku koncu, stretneme sa s naším hrdinom nabadúce už posledný raz.

Pet'ka

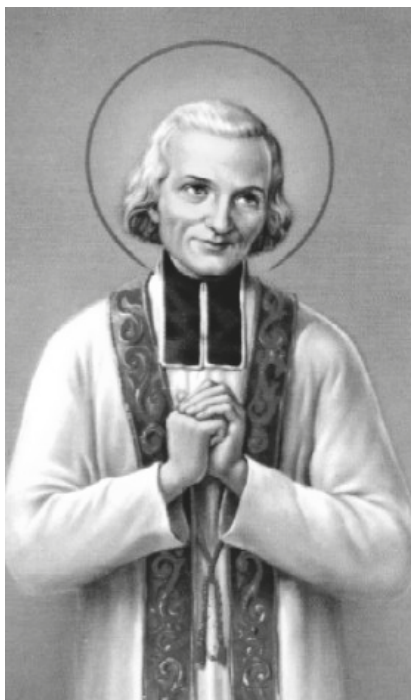
SVÄTÝ FARÁR Z ARSU

Sv. Ján Mária Vianney

19. júna 2009, na slávnosť Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, vyhlási Svätý Otec Benedikt XVI. Rok kňazov. Týmto rokom si pripomenieme 150. výročie smrti jednej z najväčších kňazských osobností sveta, patróna kňazov, ktorým je sv. Ján Mária Vianney. Farár z Arsu (nazývaný takto podľa miesta, kde pôsobil) napriek neľahkému životu i ľudskej slabosti vlastnej každému človeku zostal neustále verným Bohu. Ako sám hovorí: „Všetci svätí nezačínali dobre, ale všetci dobre skončili.“

Sv. Ján Mária Vianney sa narodil 8. mája 1786 v Dardilly vo Francúzsku. Mal ešte d'alších päť súrodencov. Jeho rodičia boli zbožní a deti viedli od malička k Bohu. Keď mal Ján tri

roky, vo Francúzsku vypukla revolúcia. Rodina sa napriek neprijateľnej štátnej moci zachovala vo viere hrdinsky - chodila potajomky na sväté omše a v dome ukrývala kňazov.

zbožnosťou, nakoniec mu kňazská vysviacka bola umožnená.

Dedinka Ars

Ján najskôr pôsobil ako kaplán v Éculy, potom bol poslaný do malej dediny Ars neďaleko Lyonu, ktorá bola povestná svojou bezbožnosťou. Kostol v nej bol opustený, zato štyri krčmy fungovali nonstop. Prekvitalo tu opilstvo, chýbala vzájomná úcta medzi ľuďmi, o mravnosti ani nehovoriac. Ján sa hneď po príchode dal do práce. Najskôr vyčistil kostol a zariadil faru najnutnejším nábytkom, potom začal navštevovať svojich farníkov. Výsledky jeho práce sa však dostavovali len pomaly. Hoci ho niektorí ľudia prijímali s radosťou, viac bolo takých, ktorým prekážal. Začali naňho vypisovať listy biskupovi, on však, poznajúc situáciu v dedine, na ne nereagoval. Kostol sa pomaly začal naplňať, dedinčania prestali kliať a v nedeľu viac nepracovali. Situácia bola pre Jána však aj tak veľmi ťažká. Dva-krát sa pokúsil z dediny odísť, napokon sa však vždy vrátil.

Túžba po kňazstve

Ako dvadsaťročný prijal Ján sviatosť birmovania a prejavil túžbu stať sa kňazom. Otec ho však nechcel pustiť z domu - na školy nemal peniaze a navyše aj Jána pokladal za príliš starého na takúto veci. Napokon mu však dovolil chodiť aspoň do malej farskej školy.

Ťažké štúdiá

Jánove štúdiá vyzerali spočiatku katastrofálne - nielenže mal veľké medzery vo vedomostiach, ale aj slabú pamäť. Problémy mu robila najmä latinčina. Keď sa mu konečne podarilo v škole zlepšiť, musel narukovať. Ku učeniu sa dostal až ako dvadsaťšesťročný, stále mu však šlo veľmi slabo. Bol prijatý do seminára, ale skúšky sa mu nepodarilo spraviť a ani doučovanie nenapomohlo tomu, aby mohol postúpiť do vyšších ročníkov. Keďže však vynikal

Obetavý spovedník

Onedlho sa sv. Ján Mária Vianney rozhodol ísť kázať aj do okolitých dedín - a neskôr ho začali vyhľadávať sami ľudia. Ars navštívilo ročne približne stotisíc ľudí, ktorí sa chceli zmieriť s Pánom. Ján trávil v spovednici denne šesťnásť až dvadsať hodín. Mal dar čítať vo svedomí ľudí a často pri spovediach spolu s kajúcnikmi plakal. Takto prežil celých tridsať rokov svojho života, počas ktorých nechýbali ani útoky diabla naňho. Diabol ho trápil buchetom, hrmotom, nedal mu spať a snažil sa ho znechutiť. V posledné roky bol však Ján tohto trápenia ušetrený. Zomrel 4. augusta 1859

ako sedemdesiattriročný. Za svätého bol vyhlásený v roku 1925. Jeho telo sa zachovalo neporušené a je vystavené v Arse.

„Nie všetci môžeme dávať veľké dary chudobným, stať sa rehoľníkmi, utiahnuť sa do kláštora či na púšť, ale všetci môžeme milovať dobrého Boha z hĺbky svojho srdca,“ hovorí sv. Ján Mária Vianney. V Roku kňazov môžeme aj my preja-

viť svoju lásku Bohu tým, že budeme prosiť sv. Jána Vianneya o príhovor za všetkých našich duchovných otcov, ktorí sa rovnako ako on boria s neľahkou úlohou - zasievat' dobro a lásku do ľudských srdc.

Petra Humajová
(Životopisné údaje: www.knazi.sk)

Spomienka

Dňa 5. júna uplynul rok, čo sme sa rozlúčili s našou drahou mamou, starou a prastarou mamou **Alžbetou Rusovou, rod. Hianikovou**. S láskou spomínajú dcéra s manželom, vnučky s manželmi a pravnúčatá. Kto ste ju poznali, venujte jej tichú spomienku s nami.

Kto v srdci žije, neumiera.

Oznamy

Dňa **13. júna 2009 o 10:00** vo Farskom kostole Nanebovzatia Panny Márie v **Banskej Bystrici** prijme vkladáním rúk a konsekrácnou modlitbou otca biskupa Mons. Rudolfa Baláža prvý stupeň posvätného stavu - diakonát - **Mgr. Viliam Vlčko** z našej farnosti.

Kňazská vysviacka diakona **Mgr. Zdenka Zoltánfiho** a ostatných diakonov z našej diecézy sa koná **20. júna 2009 o 10:00** vo Farskom kostole Nanebovzatia Panny Márie v **Banskej Bystrici**. Sviatosť kňazstva prijímú vkladáním rúk a konsekrácnou modlitbou otca biskupa Mons. Rudolfa Baláža.

Farníkov srdečne pozývame aj na **kňazské vysviacky** našich rodákov v iných diecézach. Kňazská vysviacka **PaedDr. ThLic. Marcela Puváka** bude **27. júna 2009 o 9:30** v Katedrále Božského Spasiteľa v **Ostrave** a kňazská vysviacka **Mgr. Bohumila Svítka** v rovnaký deň, sobotu **27. júna 2009, o 9:30**, v Katedrále sv. Václava v **Olomouci**. Novokňaz Marcel Puvák bude primičnú svätú omšu sláviť v sobotu 4.7.2009 o 10:00 a novokňaz Bohumil Svítok v nedeľu 5.7.2009 o 16:00, obaja vo Farskom kostole sv. Bartolomeja v Prievidzi.

Dôstojný pán **Mgr. Daniel Markovič**, kaplán vo farnosti Prievidza-mesto, bol vymenovaný za farského administrátora **farnosti Sebechleby** v dekanáte Krupina. Rozlúčka s p. kaplánom bude v nedeľu 28. júna 2009 pri sv. omšiach vo farskom kostole o 7:30, 10:30 a v Mariánskom kostole o 9:00.

14. jún 2009 - 11. nedeľa v období cez rok

Č1 - Ja vezmem z vrcholca vysokého cédra a zasadím na vysokej hore.

Ez 17,22-24

R - Ako je dobre oslavovať teba, Pane!

Ž 92,2-16

Č2 - Ved' sa všetci musíme ukázať pred Kristovou súdnou stolicou, aby každý dostal odplatu.

2Kor 5,6-10

Ev - S Božím kráľovstvom je to tak, ako keď človek hodí semeno do zeme, či spí alebo vstáva, v noci či vo dne, semeno kľíči a rastie a on ani o tom nevie... A keď úroda dozreje, hneď priloží kosák, lebo nastala žatva... V mnohých takýchto podobenstvách im hlásal slovo podľa toho, ako boli schopní počúvať... Ale svojim učeníkom v súkromí všetko vysvetlil.

Mk 4,26-34

21. jún 2009 - 12. nedeľa v období cez rok

Č1 - Boh prehovoril k Jóbovi: „Kto to prozreteľnosť zatemňuje zas slovami, v ktorých vedy vôbec niet?“

Jób 38,1.8

R - Oslavujte Pána, lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky. Ž 107, 23-31

Č2 - Kto je teda v Kristovi, je novým stvorením.

2Kor 5,14-17

Ev - V ten deň, keď sa zvečeriло, im povedal: „Prejdime na druhý breh.“ Pán Ježiš je so svojimi učeníkmi na rozbúrenom mori. Zobudili ho, aby ich zachránil. Boží Syn vstal a hovorí moru: „Mlč, utíš sa!“ A hneď nastalo veľké ticho. Apoštolov sa zmocnil veľký strach a hovorili: „Čo myslíš, kto je to, že ho i vietor i more poslúchajú?!“

Mk 4,35-41

28. jún 2009 - 13. nedeľa v období cez rok

Č1 - Pretože Boh nestvoril smrť, neteší sa zo záhuby žijúcich. Múd 1, 13-15

R - Budem Ťa, Pane, oslavovať, že si ma vyslobodil. Ž 30,2-13

Č2 - A ako vynikáte vo viere, v slove, v poznaní, tak vyniknite aj v tomto diele lásky.

2Kor 8,7.9.13-15

Ev - Keď prišli k domu predstaveného synagógy, videl rozruch, plač a veľké bedákanie. „Prečo sa plašíte a nariekate? Dievča neumrelo, ale spí.“ Oni ho vysmiali. Ale on všetkých vyhnal, vstúpil ta, kde dievča ležalo, chytil ho za ruku a povedal mu: „Dievča, hovorím ti, vstaň!“ A dievča hneď vstalo a chodilo, malo totiž dvanásť rokov. I střípli od veľkého úžasu. Mk 5, 21-43

29. jún 2009 - Sv. Petra a Pavla - pondelok- 5. prikázaný sviatok

Č1 - Peter povedal: „Teraz naozaj viem, že Pán poslal svojho anjela a vyslobodil ma z Herodesovej ruky...“

Sk 12,1-11

R - Pán ma vyslobodil zo všetkej hrôzy.

Ž 34, 2-9

Č2 - Dobrý boj som bojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval.

2Tim 4,6-8.17-18

Ev - Šimon Peter povedal: „Ty si Mesiáš, Syn živého Boha.“ Ježiš mu povedal: „Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo ti to nezjavilo telo a krv, ale môj Otec, ktorý je na nebesiach a ja ti hovorím: Ty si Peter skala a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu.“

Mt 6, 13-19

Spracovala A. Karaková

6/09

Farská kronika

od 25. apríla 2009

do 26. mája 2009

**Do farského spoločenstva
sme sviatosťou krstu prijali:**

Marieta Pavovičová
Jana Petrániová
Alica Poliaková r. Richtáriková
Sofia - Desirre Matinčíková
Michal - Nicolas Struhár
Dagmar - Margaréta Bvod
Sabina Nováčková
Lucia - Monika Pappová
Sophia - Magdaléna Čertíková
Zuzana Čizmárová
Veronika Hatalová
Karin Khüekbachová
Alex Mištinová
Petra Plaštiaková
Zoja Hrabajová
Jakub Bobok

**Blahoželáme k prijatiu
sviatosti manželstva:**

Tomáš Masničák a Miroslava Pišová
Jozef Kolčák a Martina Gajarská
JUDr. Dušan Motús a Ing. Silvia Prostináková
Ing. Anton Sumerák a
Mgr. Eva Eisenhardtová
Peter Král a Zuzana Tatarová
Tomáš Huličiar a Mgr. Ivana Tomová
Dalibor Hliva a Jana Gregušová

**S kresťanskou nádejou na
stretnutie vo večnosti sme
sa rozlúčili so zomrelými:**

Ján Haváč, 73 r.
MUDr. Karol Vašek, 54 r.
Jozef Koreň, 71 r.
Gizela Garlíková, 87 r.
Štefan Gochol, 77 r.
Ján Štanga, 85 r.
Jozef Topoľský, 89 r.
Ing. Alojz Bujna, 81 r.
Mária Chalmovská, 84 r.
Peter Svrček, 62 r.
Miloš Mištuna, 77 r.

*Odpočinutie večné daj
dušiam, Pane ...*

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca:

Mgr. Martin Dado, dekan

Zodpovedný redaktor, sadzba:

Mgr. Alojz Vlčko,

e-mail: alozj.vlcko@gmail.com

Redaktori:

M. Melicherčíková,

A. Gálová, A. Karaková,

M. Kvetová, P. Humajová

Kontakt:

web: www.farapd.sk

e-mail: bartolomej@farapd.sk

adresa: Redakcia Bartolomej,

Mariánska 4, 971 01 Prievidza

tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,30 € (9,04 Sk)

Fotografie: titulná strana, str. 2
dole vľavo, str. 19 a zadná strana -
M. Melicherčíková, str. 2 dole
vpravo - M. Suvák, str. 2 v strede -
J. Poliak, str. 12 - D. Markovič,
str. 19 dole - D. Papánek

Tlač: PATRIA I., spol. s r. o.
Prievidza. Tlač registrovaná
Okresným úradom v Prievidzi pod
č. MT 1/1994.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciam.

Prvé sväté prijímanie v našej farnosti

Piaristická spojená škola F. Hanáka (60 detí)
Kostol Najsvätejšej Trojice, 3. máj 2009

Prvé sväté prijímanie

Farský kostol sv. Bartolomeja, 24. máj 2009 o 9:00 a 11:00

ZŠ Sama Chalupku (38 detí), ZŠ Rastislavova (14 detí)

ZŠ Malonecpalská (20 detí), ZŠ Mariánska (13 detí), ZŠ Energetikov (21 detí)

